

РЕШЕНИЕ

№ 9179

гр. София, 12.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 126 СЪСТАВ, в публично заседание на девети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: А. СТ. Я.

при участието на секретаря А. М. М.
като разгледа докладваното от А. СТ. Я. Гражданско дело № 20211110160545
по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е осъдителен иск правна квалификация чл. 411, изр. 2 КЗ вр. чл. 45 ЗЗД.

Ищецът „****“ ЕАД твърди, че на 18.12.2020 г., в гр. София, в срока на застрахователното покритие по договор за имуществена застраховка „Каско“, е настъпило събитие – ПТП, в причинна връзка с което са причинени вреди на застрахования при него товарен автомобил марка Ситроен, рег. № *****. Поддържа, че вредите са на стойност 557,36 лева, в който размер е изплатил застрахователно обезщетение, както и че е сторил разходи за определянето му в размер на 15 лева. Твърди, че ответникът е застраховател по валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на делинквента, поради което в полза на ищеца възниква регресно вземане срещу него за платеното обезщетение и ликвидационните разноски. Твърди, че след покана ответникът е погасил задължението до 293,68 лева, поради което претендира неплатения остатък от 278,68 лева, заедно със законната лихва от 22.10.2021 г. до погасяване на задължението. Претендира разноски.

Ответникът „*****“ АД оспорва иска, като счита, че с извършеното плащане е погасил изцяло регресния дълг, че претендираното обезщетение надхвърля размера на действителните вреди. Поддържа, че е налице съпричиняване. Моли съда да отхвърли иска. Претендира разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК, достигна до следните фактически и правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 411 КЗ с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или срещу лицето, застраховало неговата гражданска отговорност, до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. За възникване на регресното вземане е необходимо да се установят следните факти: да е сключен договор за имуществено застраховане между ищеца и водача на увредения автомобил, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на водач на МПС, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, да е настъпило събитие, за което ответникът носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на действителните вреди. В случая посочените предпоставки са налице.

С определение от 09.12.2021 г. за безспорни са обявени следните обстоятелства: че на 18.12.2020 г., в гр. София, на бул. „Черни връх“, в района на кръстовището с ул. „Вискяр планина“, между товарен автомобил марка Ситроен, рег. № *****, застрахован при ищеца по застраховка „Каско“, и лек автомобил марка БМВ, рег. № ****, застрахован при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“, е реализирано ПТП; че ПТП е покрит риск по застраховките; че събитието е настъпило поради виновното и противоправно поведение на застрахования при ответника водач; че в изпълнение на договорното си задължение ищецът е заплатил застрахователно обезщетение в размер на 557,36 лева; че е сторил разходи за определяне на обезщетението в размер на 15 лева; че ответникът е погасил част от регресното вземане в размер на 293,68 лева. С протоколно определение от 08.2.2022 г. за безспорно е обявено и обстоятелство, че към датата на събитието застрахованият при ищеца автомобил е бил в гаранционен срок. Ето защо и на основание чл. 153 ГПК съдът приема осъществяването им за доказано.

От двустранния констативен протокол за ПТП и гласните доказателства /показанията на свидетелите М.С. и М.А. – управлявали процесните автомобили/ се установява, че събитието е настъпило при следните обстоятелства: на 18.12.2020 г., в гр. София товарен автомобил марка Ситроен, рег. № *****, управляван от свидетеля А., се движи по ул. „Вискяр планина“, с посока от ул. „Кап. Тодор Ночев“ към бул. „Черни връх“; на кръстовището с бул. „Черни връх“, регулирано с пътен знак Б2 /"Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство"/, водачът спира автомобила, за да се огледа за идващи ППС; на спирката на трамвая, намираща се на бул. „Черни връх“, преди кръстовището /по посока от бул. „Джеймс Баучер“ към ул. „Сребърна“/, има спрял трамвай, поради което и автомобилите са спрели, за да пропуснат пътниците; водачът на товарен автомобил марка Ситроен предприема маневра завой наляво; преминава през трамвайните линии; когато навлиза в платното за движение в посока от ул. „Сребърна“ към бул. „Джеймс Баучер“, лек автомобил марка БМВ, рег. № ****, управляван от свидетеля С., който изпреварва спрялото на спирката релсово превозно средство от лявата му страна – по линиите за насрещно движещо се релсово превозно средство, не възприема навлизания в платното за движение автомобил Ситроен, поради което реализира ПТП с него.

Неоснователно е възражението на ответника за съпричиняване. Съобразно чл. 51, ал. 2 ЗЗД основание за намаляване на размера на отговорността на делинквента е, ако и пострадалият е допринесъл за настъпването на вредите. Такова съпричиняване е налице, когато освен с поведението на делинквента увреждането се намира в пряка причинно-следствена връзка и с поведението на самия увреден. Съпричиняването има обективен характер, като от значение е единствено наличието на такава обективна причинно-следствена връзка, а е ирелевантно субективното отношение на пострадалия /т. 7 от ППВС № 17/18.11.1963 г./. Принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е налице винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди. Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест ответникът следва да докаже при условията на пълно и главно доказване, че застрахования при ищеца водач с действие или бездействие е допринесъл за настъпване на вредите /чл. 154 ГПК/. От събраните по делото доказателства не се установяват възраженията на ответника, че застрахованият при ищеца водач е отнел предимството на другия участник в ПТП. Напротив, от всички доказателства по делото се установи, че застрахованият при ищеца водач е извършвал позволена от маневра, спрял е на знак Б2, като едва след като се е увери, че има спрял на спирка трамвай, което по правилата за движение не допуска да преминават автомобили, е предприел маневрата, вкл. и след като се е убедил, че от посоката на движение, в която иска да се включи, не идват автомобили, чието предимство би отнел. От друга страна, с извършената от застрахования при ответника водач маневра последният е нарушил следните разпоредби на ЗДвП: чл. 19, ал. 2 /когато на пътя има платно с изградена пътна настилка, обособено за движение на релсови превозни средства, се забранява движението на нерелсови пътни превозни средства по него, с изключение на пътни превозни средства от редовните линии за обществен превоз на пътници/ ; чл. 43, ал. 1, т. 5 /изпреварването на моторни превозни средства, с изключение на мотопеди и мотоциклети без кош, е забранено пред пешеходна пътека, когато изпреварването превозно средство закрива видимостта към пешеходната пътека/ - видно от проекта за организация на движението маневрата е предприета преди пешеходна пътека; чл. 43а /забранено е изпреварването и заобикалянето на релсово превозно средство от лявата страна/; чл. 65 и чл. 66 ЗДвП. Водачът на застрахования при ищеца автомобил не е бил длъжен да съобрази описания букет от нарушения на правилата за движение, извършени до застрахования при ответника водач - не е бил длъжен и да се оглежда за идващи от лявата му страна ППС, след като е пресякъл лентата за движение в посока към ул. Сребърна. Ето защо няма как да се приеме, че с това си поведение е допринесъл за настъпване на събитието.

За отговор на въпроса в какъв размер е възникнало регресното вземане съдът съобразява съдебната практика, постановена по реда на касационния контрол - решение № 52 от 08.07.2010г. по гр.д. № 652/2009г. на ВКС, I ТО, съгласно която при съдебно предявена претенция съдът следва да определи застрахователното обезщетение единствено по действителната стойност на вредата /без овехтяване/ към момента на настъпване на застрахователното събитие, стига то да не е под минималните размери, установени в

Методиката. Именно стойността на вредите без овехтяване следва да се вземе предвид при съобразяване на горепосочената съдебна практика. Действително деликтната отговорност е насочена към обезщетяване на негативния интерес /увреденото лице да бъде поставено в състоянието преди деликта/, но за постигане на тази цел на увреденото лице не следва да се вменява в тежест възстановяването на вредите с овехтени части /в някои случаи това би било и невъзможно предвид спецификата на увредената част/. Ето защо обезщетението следва да е в размер, необходим за възстановяване на вещта, като делинквентът/застрахователят на гражданската му отговорност понесе и отговорността за влагането на нови части при отстраняване на щетите. В този смисъл съдът споделя мотивите към т. 6, б. „б” от Постановление № 7/1978г. на Пленума на ВС /съгласно които при обезщетяване по реда на деликтната отговорност за вложените нови части не се взема предвид изхабяването на вещта/.

Съгласно заключението на САТЕ, неоспорено в срока по чл. 200, ал. 3 ГПК, стойността, необходима за ремонта на щетите по автомобила, предвид обстоятелството, че е бил в гаранционен срок, възлиза на 521.36 лева. **В забележка на стр. 4 от заключението вещото лице е отбелязало, че разходът за използване на бояджийската камера е 30 лева, тъй като във фактурата е отбелязано, че е за „10 детайла по 5 щети“, поради което и не е взело пълната стойност на тази услуга по фактурата /60 лева без вкл. ДДС/.** Съдът приема, че сумата 15 лева, претендирана като разноски, съставлява обичаен разход за приключване на застрахователната щета по смисъла на чл. 411 КЗ, поради което същата следва да се включи в общия размер на дължимата от ответника сума. Общият размер на дълга възлиза на 536,36 лева, от които ответникът е платил 293,68 лева. Искът за незаплатения остатък от 242,68 лева следва да бъде изцяло уважен. За разликата до пълния предявен размер искът следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да бъдат присъдени своевременно поисканите разноски съобразно уважената част от иска в размер на 574,74 лева /за държавна такса, депозити за свидетел и САТЕ, за издаване на СУ, за адвокатско възнаграждение/.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответника се следват своевременно поисканите разноски съобразно отхвърлената част от иска в размер на 54,90 лева /за юрисконсултско възнаграждение и депозити за САТЕ и свидетел/.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „**“ АД, ЕИК *** да заплати на „****“ ЕАД, ЕИК *** на основание чл. 411, изр. 2 КЗ вр. чл. 45 ЗЗД сумата 242,68 лева, представляваща регресно вземане за**

платено застрахователно обезщетение по имуществена застраховка „Каско“ за вреди на товарен автомобил марка Ситроен, рег. № *****, причинени от пътнотранспортно произшествие, настъпило на 18.12.2020 г., в гр. София, на бул. „Черни връх“, **заедно със законната лихва от 22.10.2021 г.** до погасяване на задължението и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата **574,74 лева**, представляваща разноси по делото, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния предявен размер от 278,68 лева

ОСЪЖДА „****“ ЕАД, ЕИК *** да заплати на „****“ АД, ЕИК *** на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата **54,90 лева**, представляваща разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от същото на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____